

Rudolf Steiner - Svatojánská imaginace

Dornach, 12.října 1923

Milí přátelé!

Chceme-li nyní pokročit dále od úvahy o době velikonoční, o době jarního svátku, kterou jsme se zde zabývali posledně, pak jsme nuceni postupovat při svých dalších úvahách mnohem duchovněji, než jak tomu bylo pro roční doby předchozí. Mohlo by se zdát, že si to odporuje, avšak není tomu tak. Byli jsme nuceni u doby vánoční vyjít z toho, kterak pozemské kamení, vápno, se poznenáhlu přeměňuje, a to jsme pak předvedli do doby velikonoční. Postupovali jsme vůbec při této úvaze tak, že jsme jaksi měli více na zřeteli působení duchovnosti ve hmotnosti. V době letní, v době vrcholného léta je člověk vlastně zaplétán do bytí přírody. Bytí přírody se stává postupně od jara k létu stále čilejším, stále vnitřně nasycenějším, a člověk sám s celou svou bytostí je zapřádán v toto bytí přírody, takže lze říci: člověk prožívá v době vrcholného léta jakési přírodní vědomí. Mám-li pro to cit a vnímavost, splývá v jarní době se vším rostoucím, rašícím, pučícím. Kvetete jaksi s květinou, klíčíte s rostlinou, přináší plody s rostlinou, vžívá se do všeho toho, co venku je a žije. Tím svoje bytí rozšiřuje do bytí přírody a vzniká tu jakési přírodní vědomí. Poněvadž příroda na podzim odumírá, chová tedy v sobě smrt, musí pak člověk, žije-li spolu s přírodou, k podzimu, k době Michaelské, prožít tuto smrt též v sobě; nesmí ji však prožít ve své samosti, ve svém jáství. Musí se nad tuto smrt povznést. Na místo vědomí přírodního musí právě nastoupit posílení, zesílení **sebevědomí**. Jelikož je pak vědomí přírodní - řekl bych - v letním žáru v člověku nejintenzivnější, je tím nutnější pro vesmír, aby týž přinášel pak vstříc svou duchovost, jen když ovšem člověk o to usiluje.

A tak smíme skutečně říci: člověk je zapředen v letní době do přírody. Má-li však pro to správné pocity, pravé citění, pak přichází mu vstříc ze života přírody objektivní duchovost. Je tedy nutno hledat pro to, co je vlastně lidským, v době svatojánské vnější, objektivní duchovost. A tu lze naprosto také nalézt v bytí přírody. Příroda je jen zevně onou rašící, pučící - řekl bychom - spící bytostí, která právě ze sil spánku čerpá síly rostlinného vzrůstu, které tvoří jakési spící přírodní bytí. Avšak z této spící přírody se projevuje, má-li člověk pro to smysl, duchovost, která všechnu přírodu protkává, která ji proniká životem.

A tím je tomu tak, že sledující s duchovním prohloubením v duši, s vidoucím pohledem bytí přírody ve vrcholném létě, setkáváme se s pohledem, obráceným do samých hlubin Země, shledáváme, že kamení v hlubinách Země mocněji než v kterékoliv jiné roční době přináší nám vstříc svou vnitřní krystalizační tvořivost. Popatříme-li imaginativním pohledem do hlubin Země v době svatojánské, máme vlastně dojem, že zde dole vše působí a žije ve tvarech krystalů, v nichž se pevná země

konsoliduje, máme tu samé tvary krystalů, které nabývají své krásy právě v době vrcholného léta. Za vrcholného léta se tu dole vše vytváří v liniích, úhlech a plochách. A chceme-li nabýt povšechného dojmu, pak je to vnitřní zpevněnost pozemské krystaličnosti, která se tu temně modrá.

Snad vám smím nakreslit na tabuli několika tahy celkovou situaci, ačkoliv takový náčrt může být samozřejmě jen náčrtkovitý a imaginativní (kresleno modře; bohužel není zde možno náčrt Rudolfa Steinera barevnými křídami reprodukovat). Řekli bychom tedy, že popatříme-li dolů, nabýváme dojmu liniovosti, že vše tu dole probíhá v liniích, ale přes to vše že se rozlévá modř, a tato modř že je všude protkána čarami, které se vlastně stříbřitě lesknou, takže tu všude v tom modravém je též to stříbrolesklé, to krystalizující (bílé). Je tomu tak, jako by nám příroda chtěla přinášet vstříc svou tvořící sílu v jakési podivuhodné plastice, kterou však nemáme vidět oním způsobem, jako jindy očima vidíme, nýbrž tak, že se cítíme jakoby sami rozpuštěni v této přírodní plastice, že vlastně každou linii, které tu dole je, každou tu stříbrolesklou linii dole cítíme v sobě. Cítíme se takřka, jakožto lidé, vyrostlími z tohoto modravého podkladu pozemské půdy; cítíme se vnitřně prostoupenými silou stříbrolesklých linií krystalů. To vše tedy cítíme jako svou vlastní bytost. A když se pak obrácíme k sobě a tážeme se: "Jakým způsobem vlastně působí v nás tyto stříbrolesklé linie krystalů, tyto vlny krystalů, co je to vlastně, co zde dole v zemi stříbroleskle v modré působí a žije?", tu víme, že je to kosmická vůle, pak cítíme, že stojíme na kosmické vůli. Tak je tomu tedy, když zíráme dolů. A obrátíme-li pohled do výše?

Obrátíme-li pohled do výše, pak máme dojem rozpínající se kosmické inteligence. V člověku nemá inteligence v dnešním stadiu, jak jsem to již častěji popsal, nějaké zvláštní hodnoty. Ale v době vrcholného léta, obrátíme-li se k výšinám, tu máme pocit: tu všude kolem nás je působící inteligence, jež však není inteligencí jednotlivé bytosti, nýbrž bytostí mnohých, žijících navzájem v sobě, žijících pospolu; zde nahoře máme všude se rozprostírající a všude působící inteligenci, kterou svým životem prosvětluje světlo, zde všude máme prozářenou živoucí inteligenci (kresleno žlutavě) jakožto protiklad vůle. A zatímco dole máme pocit: tu je modravé temno, zde vlastně můžeme vše prožívat jen jako síly, máme směrem nahoru pocit: tu je vše takové, že nás to proniká pocitem inteligence.

A nyní se nám v tomto svítivém proudění zjevuje - nemohu to jinak říci, než že se zjevuje - určitá postava. Pro dobu podzimní jsem vám musel označit jako hlavní postavu, která se nám před duší z působení přírody vybavuje, Michaela. Jak dalece je postaven do doby vánoční podle starodávného pojmenování Gabriel, o tom si ještě pohovoříme. Posledně jsem vám naznačil pro dobu velikonoční, pro dobu jarní, jak se do ní staví postava Rafaelova. Týž se nám nakonec jaksi projevil jako dramatický prostředník, jenž nám přináší vstříc potřebné vzývání a uctívání toho, co je velikonoční imaginací, kosmickou imaginací Velikonoc. Nyní pro dobu svatojánskou přichází nám vstříc - popisují to lidsky, jen přibližně - se svou mimořádně vážnou tváří jiná bytost, která se z této všeobecné svítící inteligence pozvedá jakoby sama teple svítíc (červená hlava ve žluti).

Máme impresi (vjem), že si tato postava vytváří svou světelnou tělesnost z této svítící inteligence. A aby tato postava mohla vytvářet v době vrcholného léta svou světelnou tělesnost, musí nastat to, co jsem vám vylíčil, že totiž musí vystoupit tam nahoru elementární duchové Země. Tito vystupující vzhůru, protkávají se nahoře svítící inteligencí. Tato svítící inteligence je do sebe přijímá. A tak z toho, co se tu leskne, světelně leskne ve svítící inteligenci, ztělesňuje se postava, která přeci jen byla již tušena také starou instinktivní jasnovidnou silou, a kterou můžeme označit ještě tímž jménem, kterým tehdy byla pojmenována. A tak můžeme říci, že se nám v době letní zjevuje ve svítící inteligenci *Uriel*.

podzim: **Michael**

zima: **Gabriel**

jaro: **Rafael**

léto: **Uriel**

Přísná vážnost se zračí v tváři toho, kdo nám tu v době letní přichází vstříc, kdo vytváří svou tělesnost ze světelného proudění jako představitel kosmicky proudících sil. Věci, které můžeme pak dále pozorovat, jsou jakoby ve světle vykonané činy Urielovy. Činy Urielovy, jehož vlastní inteligence je v podstatě složena ze vzájemného prolínání sil oběžnic naší planetární soustavy, podepřených stálícovým působením obrazců zvěrokruhu - Uriela, jenž vlastně ve svém vlastním myšlení chová myšlení světové. A my máme tak bezprostředně pocit: Vy svítivé inteligentní letní oblaka, ve kterých směrem nahoru zrcadlí se ony dole se nalézající modravé krystalové útvary půdy zemské, jako se zpět směrem dolů zrcadlí v modravých krystalových útvarech půdy zemské ony svítící inteligentní útvary oblačné - ve vás, vy svítící oblačné útvary, zjevuje se v době vrcholného léta s vážným obličejem imaginativně soustředěný rozum světový.

Nuže činy, pravím, tohoto vtělujícího se světového rozumu, této vtělené kosmické inteligence, jsou činy, které jsou tkány ve světle. Pozůstávají v tom, že přitažlivou silou, která tkví v této soustředěné světové inteligenci Urielově, vystupují vzhůru stříbřité síly (kresleno bíle), a že se to jeví ve světle, v této i vnitřně svítící inteligenci - hledíme-li ze Země - jako rozprostírající se sluneční světlo, které se však zhutňuje ve zlatistou zář. A my máme bezprostředně pocit: ono stříbřité, které proudí zdola nahoru, je přijímáno tím, co, jsouc prozářeno sluncem, nahoře proudí a žije. A pozemské stříbro – je to zcela správný výraz, kterého nyní užívám – pozemské stříbro je nahoře kosmicky alchymisticky proměňováno v kosmické zlato, které tu nahoře proudí a žije. A je to neustálé vysršování vzhůru onoho stříbrolesklého a nahoře neustálé proměňování stříbrolesklého ve zlatisté.

A sledujeme-li to dále dobou srpnovou, nabýváme dojmu, že se nám tu jaksi, jak jsem vám to vylíčil, doplňuje postava Michaelova. Popsal jsem vám, z čeho je vytvářen meč Michaelův a z čeho utkává drak svůj život. Ptáme se pak nyní uprostřed celé této obklopující nás skvoucí krásy, která se právě duchovně zjevuje z činné vesmírnosti v době vrcholného léta: odkud nabývá vlastně Michael, který nás později

přivádí do doby Michaelské, do doby podzimní, odkud nabývá Michael svého zvláštního odění, odění, které hned září ve slunečním zlatě, hned se zase vnitřně skví ve stříbroskvoucím záření, proudícím ve zlatých záhybech, odkud nabývá Michael tohoto zlatotkaného, stříbrolesklého Michaelského hávu? Tento háv je tím, co se tvoří tam nahoře stříbrem zářícím nahoru, co se tvoří nahoře přes zářící stříbro proudícím zlatem, v němž je vlastně silou slunečního působení proměňován stříbrolesk, vyzařující ze země. A tak vidíme poznenáhlu k podzimu, co na stříbře vydala Země kosmu, vracet se zpět jako zlato. A v síle stříbra, proměněného ve zlato, tkví pak to, co se v zimní době děje v zemi, a co jsem vyličil takto: sluneční zlato, které se vytvořilo ve výšinách za vlády Urielovy v době vrcholného léta, to vstupuje do hlubin země, protkává a provlňuje duchovně hlubiny země, oživujíc tam to, co žití hledá v době hluboké zimy pro příští rok.

Vidíme tedy, že nyní, kdy přicházíme do období rašícího, pučícího života, naprosto nemůžeme mluvit, jde-li o Zemi, o duchem protkávané hmotě jako v zimě, nýbrž že musíme teď mluvit o duchu protkávaném hmotou, totiž o duchu protkávaném stříbrem a zlatem.

Toto všechno si ovšem nesmíme představovat hrubě, nýbrž tak, že toto stříbro a zlato působí ve zřetění, jdoucím nad veškeré lidské pomyšlení. A nabudeme-li tohoto dojmu, tu se nám to vše jeví být jen jakýmsi pozadím, jako by to vše byly kosmické svítící, kosmicky světelné činy, neboť zřetelně vnímáme postavu Urielovu. A my zřetelně vnímáme také jeho pohled. Zmocňuje se nás veliká touha porozumět tomuto podivně dolů obrácenému pohledu Urielovu. Máme dojem, že se musíme poohlédnout po tom, co vlastně tento pohled znamená. Přicházíme na to, že můžeme nahlédnout, co tento pohled znamená, teprve tehdy, jestliže se nyní sami jako lidé naučíme ještě hlouběji duchovně nahlížet do modravých, stříbroskvoucích hlubin letní půdy zemské. Tu vidíme, že se tu setkávají, spřádají – řekl bych, jaksi rušivě, - kolem těchto stříbroskvoucích krystalových paprsků útvary, jež se opět rozplývají a znovu sbalují – které se brzo sbalují a brzo opět rozplývají.

A nyní přicházíme na to, - ten pohled je pro každého člověka jiný – že jsou to lidské chyby, které se tu dole tak nápadně liší od pravidelných, v sobě důsledných přírodních krystalových útvarů. A na tento kontrast mezi přírodní krystalizací v její pravidelné kráse a nad tím se spřádajícími lidskými chybami je právě upřen vážný pohled Urielův. Zde je v době vrcholného léta prohlédáno, co je v lidském pokolení ještě nedokonalého oproti oněm pravidelně se utvářejícím krystalovým tvarům. Zde je to – řekl bych – kde nabýváme z vážného pohledu Urielova dojmu, že se přirozené protkává morálním. Tu netkví světový mravní řád pouze v nás samých ve formě abstraktních podnětů, nýbrž zatím, co si jindy prohlížíme přírodu aniž bychom se tázali: “žije ve vzrůstu rostliny mravnost?, žije v krystalizaci mravnost?”, vidíme nyní, jak se i přírodně protkávají v době vrcholného léta lidské chyby s pravidelným, v sobě důsledným, v sobě konsolidovaným přírodním krystalizačním dějem.

Naproti tomu vše, co je lidskou ctností, co je lidskou zdatností, to vystupuje s oněmi stříbroskvoucími liniemi vzhůru a jeví se jako zahalující oblaka Urielova

(kresleno červeně), to vše vstupuje do svítící inteligence jako lidská ctnost, proměněná takřka v umělecká díla, v plastiku oblaků.

Je však možno hledět hlubinami Země nejenom do vážného, do vážným se stávajícího oka Urielova, nýbrž je možno též hledět na něco, co je tu, řekl bych, jako vážně napomínající, pažím se podobající křídla, co je tu, jako křídům se podobající paže, co tu působí jako posunek Urielův, co vnáší do lidského pokolení to, co bych nazval dějinným svědomím. Zde v době vrcholného léta se zjevuje dějinné svědomí, které je zejména v přítomné době tak chabě vyvinuto. To se nám tedy zjevuje jakoby v napomínajícím posunku Urielově.

Pochopitelně, že si toto vše musíte představit jako imaginaci. Věci ty jsou však naprosto reálné, nemohu však o nich přirozeně hovořit tak, jako hovoří např. fyzik o kladném a záporném, o potenciálu energie apod. Musím k vám hovořit v obrazech, které žijí. Co však je těmito živoucími obrazy vyjadřováno, je skutečností, je tu.

A když jsme pak nabyli v morálním ohledu dojmu o souvislosti člověka s dolní krystalovostí a s horní lidskou ctností, skvívá se v kráse, když jsme pojali tuto souvislost člověka do svého vnitřního prožívání, tu nám pak přichází vstříc vlastní imaginace svatojánská, tak jako k nám přistoupily, jak jsem vám to popsal, imaginace Michaelská, vánoční a velikonoční.

Pak se vybaví před námi jako jakýsi souhrn – tento obraz předstupuje před pozorující duchovní pohled – nahoře **holubice** (bíle) jakoby osvětlena silou, vycházející z oka Urielova. To pak, co je dole stříbroskvoucí modří, co znázorňuje hlubiny Země, spojené s lidskými nedostatky a chybami, to se konsoliduje v obraze **matky – Země** (modře), ať již ji nazýváme Demetrou nebo Marií, to se konsoliduje v obraze matky – Země. A tak, obrátíme-li pohled dolů, tu nemůžeme vlastně jinak, než shrnout v imaginaci všechna tato tajemství hlubin jako to, co je **matkou – hmotou** všeho bytí, kdežto v tom, co se nahoře soustřeďuje v plynoucí podobě, pocítíme, co je **duchem – otcem** všeho bytí kolem nás.

A nyní zříme výsledek spolupůsobení otce-ducha a matky-hmoty, toho, co v sobě nese v nejvyšší míře a nejkrásnějším způsobem souzvuk stříbřitého působení Země a zlatistého působení nebes: mezi Otcem a Matkou zříme **Syna**. A před námi se vybavuje imaginace **Trojice**, která je vlastní imaginací svatojánskou. Pozadí k tomu vytváří tvořící, zirájící, napomínající Uriel.

To, co vlastně znázorňuje Svatou Trojici, by však nemělo být stavěno před duši čistě dogmaticky. Tím nabýváme dojmu, jako by takováto idea Trojice, takovýto obraz Trojice byl odloučen od kosmického dění a bytí. Tak tomu není. Tato Trojice se projevuje ve vrcholném létě z kosmického působení, tato se projevuje z kosmického dění a žití. Vystupuje před námi v síle vnitřně přesvědčující, když jsme vnikli, řekl bych, v mysteria Urielova.

A kdybychom si chtěli před duši vyvolat právě dobu svatojánskou, tu by tu muselo být obloukové pozadí, klenbové pozadí s Urielem, v oné působnosti, jak jsem vám to

vyličil. A od toho by se musela jaksi odrážet – to by vyžadovalo zcela zvláštních zařízení, kdybychom to chtěli znázornit – od toho by se musela odrážet, řekl bych, v živé, teprve v okamžiku vyvolané malbě, čeho by bylo možno dosáhnout zcela zvláštním, uměníplným použitím kouřové látky či podobné, od toho by se musela odrážet imaginace Trojice. A aby mohla tato imaginace před člověkem vyvstat pravdivě, muselo by se to stát v době svatojánské, muselo by to být vyvoláno v době svatojánské. A jako se může věc v době velikonoční stát úplnou teprve tehdy, přejdeme-li do dramatičnosti, přejdeme-li do dramatičnosti tak, že bychom měli v samém středu mysterijního dramatu, jež by se tu muselo odehrávat, učícího Rafaela s člověkem, Rafaela uvádějícího člověka v taje léčící přírody, v taje léčícího vesmíru, tak by se muselo to, co tu v době svatojánské vidíme, co tu můžeme vidět ovšem v proudící obrazovosti, přeměnit v cosi mohutně hudebního. Než z této mohutné hudby muselo by k nám promlouvat takřka vesmírové tajemství samo, jak právě může být člověkem prožito v době svatojánské.

A museli bychom si myslet, kterak by to vše, co jsem vám popsal, směřovalo na straně jedné ve vhodné umělecké úpravě k umění výtvarnému, avšak totéž, co by bylo pociťováno a cítěno v tomto výtvarném umění, muselo by svůj život dostávat od proudících tónů, které by ztělesňovaly onen básnický motiv, jenž naši duši provlňuje a prolíná životem, tím, že se sami vcitujeme v tohoto ve světle působícího, ve světle činného Uriela, vyvolávajícího v nás mohutný obraz Trojice.

A tu by muselo to, co zdola vzhůru stříbroleskle září, co se nahoře projevuje ve tvořivé kráse světelného působení, tu by to muselo být vytvořeno ve vhodné instrumentaci právě v době svatojánské také hudebně. Člověk by tak našel v proudění tónů své vlastní spoluprožívání s kosmem. Muselo by tedy z toho vyznívat – jsouc právě vtěleno do proudících tónů – tajemství spolubytí člověka v době svatojánské s kosmem. Vše to by muselo být v tom obsaženo tak, aby mohl člověk při pohledu vzhůru zahlédnout zlato kosmického dění a ze světloskvoucího zlata probleskující k němu červenavě teplou podobu Urielovu, tuto však nikoli ve formách ztuhlých, nýbrž jako bezprostřední život, aby mohl zahlédnout podobu Uriela s pohledem obráceným k Zemi, aby mohl zahlédnout jeho pohled, jeho posunek. V tom by byl jaksi vyjádřen jeden motiv. S tímto jedním motivem, který je ve výšinách, cítil by se tedy člověk z jedné strany spojen, spojen se svítící kosmickou inteligencí.

Na druhé straně směrem dolů by se člověk cítil spojen s tím, co směřuje k pevnému utváření, co je pohrouženo v modravé temno, z něhož vyzařuje stříbřitost. Tu by dole cítil to, co je hmotným podkladem činně-živoucího duchovního bytí. Výšiny stávaly by se mysteriemi, hlubiny stávaly by se mysteriemi. A člověk by se stával sám sobě mysteriem v mysteriích kosmických. Člověk by až do svých kostí cítil sílu, utvářející krystaly. Cítil by však také, jak je tato síla, utvářející krystaly, která mu vniká až do kostí, ve vesmírovém spojení s onou tam nahoře ve výšinách se vyžívající zářící silou. Člověk by cítil, jak vše, co se skrze lidský rod děje morálního, žije a tká v těchto mysteriích výšin, v těchto mysteriích hlubin a v jejich vzájemném spojení. Člověk by se již necítil jako by odloučen od světa, nýbrž cítil by se do něho zasazen. Člověk by se cítil upoután směrem vzhůru k zářící inteligenci, v níž, jakožto v lůně světů, by se dožíval svých vlastních nejlepších myšlenek; člověk by se cítil směrem dolů až do

svých kostí upoután ke krystalizační síle světů – a to oboje opět vzájemně spjata – cítil by svoji smrt upoutánu k duchovní životu všehomíra a duchovní život všehomíra toužící vzbudit, vytvořit v pozemské smrti síly krystalů a stříbroskvoucí život.

To vše by právě muselo být naznačeno i tóny, tóny nesoucími na svých křídlech tyto motivy, které má člověk prožívat. Tyto motivy tu jsou. Není třeba je vynalézat. Tyto motivy lze vyčíst z kosmického konání Urielova. V tomto motivu se to, co je imaginací, přetváří v inspiraci.

Člověk sám však jaksí žije jako vtělená inspirace, jako bytost, složená z inspirace v těchto mystériích výšin a hlubin, v těchto mystériích spojení uprostřed, v těchto mystériích, k nimž ukazuje duch – Otec směrem vzhůru, v těchto mystériích, k nimž ukazuje matka – Země směrem dolů, v těchto mystériích, jejichž spojení vzniká tím, že Kristus, vzniklý ze spolupůsobení Ducha – Otce s matkou – Zemí, stojí před lidskou duší jakožto nesoucí duch světový.

To, co se takto vytváří ze všech těchto kosmických tajemství, vám mohu vyjádřit přibližně tímto způsobem. Objeví se to, když člověk, jenž je postaven do dění vrcholného léta, je s to cítit následující: První slova by naznačovala, jak se asi zhutňuje zření Uriela v inspiraci ve spojení s duchovními tóny celého sboru:

Höhen:	Schaue unser Weben, das leuchtende Erregen, das wärmende Leben.
Tiefen:	Lebe irdisch Erhaltendes, und atmend Gestaltetes als wesenhaft Waltendes,
Mitte menschliches Innere:	fühle dein Menschengebeine mit himmlischen Scheine im waltenden Weltenvereine.
Výšiny:	Zírej na naše dění, zářící zaněcování, hřejivé žití.
Hlubiny:	Žij pozemsky udržující, a dýchaje utvářené jako bytostně vládnoucí,
Střed lidské nitro:	pociťuj své lidské kosti

s nebeskou zářivostí
ve vládnoucí světů spojitosti.

V těchto devíti řádcích máme mysteria výšin, mysteria hlubin, mysteria středu nebo též lidského nitra, jakož i souhrn celku, když nám do všeho toho jakoby kosmické uplatňování mysterií výšin, mysterií hlubin a mysterií středu zazní tóny varhan a pozounů:

Es werden Stoffe verdichtet,
es werden Fehler gerichtet,
es werden Herzen gesichtet.

Látky se hutní,
chyby se soudí,
srdce se třídí.

A tak tu máme, co může člověka pronikat v době vrcholného léta, jej udržujíc, povznášejíc a upevňujíc, jako inspirací naplněnou svatojánskou imaginací, jako imaginací naplněnou svatojánskou inspirací:

Zírej na naše dění,
zářící zaněcování,
hřejivé žití.

Žij pozemsky udržující,
a dýchaje utvářené
jako bytostně vládnoucí,

pociťuj své lidské kosti
s nebeskou zářivostí
ve vládnoucí světů spojitosti.

Látky se hutní,
chyby se soudí,
srdce se třídí.

Přeložil Zd.H.